

Jure Jakob

SOBA

1.

Ugašeno je svetlo u mutno crvenom, prostor mali,
već dugo se znamo, i zato znam da ćeš prva zaspati,
nepokretan sam, bdeću do tri, četiri izjutra,
oslušujem kako ti s vremena na vreme nešto podigne leđa,
neko stoji i sekirom ti izrezuje reči iz usta,
ne znam da li su ti oči otvorene,
svestan sam da je mrak, oslušujem u unutrašnjosti pucketanje vatre
koja bi napolju prouzrokovala požar,

duga je noć bez senki, naslućujem samo nepomičnu tavanicu,
s vremena na vreme, moja ruka krene ka tvojoj koži,
čujem auto kako vozi po praznoj ulici
i tvoje disanje, slično snežnoj vejavici,
zaspim na trenutak i u snovima vidim svet kakav jeste,
dole, ogoljeno drveće ranog novembra,
mnogo dalje, zlatno granje ariša,
kada se ponovo probudim setim se vazne
iz koje su nestala tri suva suncokreta,

sat se bliži svitanju,
još uvek ležiš kao da si meka i otvorena,
kao da nisi okrenuta ka zidu,
mislim na nož kojim sam sinoć mazao puter na hleb,
osećam da je blizu, neopran,
rado bih ga uzeo u ruku, potražio vodu i onda zaspao,
kao da se ništa nije dogodilo,

jutro je gusto od dva tela i duvanskog dima,
još uvek spavaš,
gledam kroz prozor, i ćutim, jer znam da je taj život napolju
neuporediv sa ovim ovde,
i da je dan koji ne dopire do ovamo,

ipak ustanem i odem po hleb i novine,
morao bih da idem još dalje, do kraja Vilharjeve, skrenuti u prolaz pod ulicom i sestu
u voz,
ali gde god da se okrenem, ostajem u telu senke koju bacam,
dok stojim u pozadini vatre
koja vlada zidovima naše jedine sobe

2.

Danas nismo ustali, to već postaje običaj, posmatram
drugu stranu kreveta, tvoje mutno, kajsijasto telo
kako se podiže i spušta,

iz pravca prozora svetlost se probija ka sredini sobe,
i što padne u nju osuši se,
vidim tvoj goli život i moj goli život
i naš život koji se naginje i igra rasparanim nitima reči,

moгу da otvorim prozor, udahnem vetar i dam ti ga,
možeš da zapališ džoint i počneš da pužiš po zidovima,
tvoje oči mogu da postanu tirkizne,
možemo da se grizemo,

a ipak, dole je nešto što želi uvek više, spojeni smo,
dok žmirkamo tepih se naduvava kao površina vruće lave,
ponašamo se kao da je reč o uobičajenom prividu,
ništa ne priznajemo,
sve treba podnositi kao milost,
sve primamo do kraja, i kada se zatvore vrata tvog plača
počnem da hodam od jednog ugla do drugog, dok se ne zgrčim,
dok ne počneš da se smeješ,

plavo nebo nad zgradom ne zanjiše se ni na tren,
grad okleva između lepote i nasilja,
nad Rožnikom se nazire rub horizonta,
i mogu da odem, za dugo vremena, ali u meni ostaje soba
kao drugo srce koje mi neko ubacio tokom sna,
omekšano, grudva testa u koju uranjaju tvoji zlatni prsti,

kada se vratim, časovnici su na svojim ubočajenim mestima
nepomičnih skazaljki,
onda gledam kako se pali svetlo, slično onom u crvenom lusteru

i ono nas povuče jedno u drugo,
a ipak se dodirujemo tek kada smo bezoblični i zverski,

neko mora da ustane, ode u kuhinju i popije puno mleka,
neko mora da ustane, ode u kupatilo i da dugo gleda u vodu,

to, da se uključi radio na kojem je navijeno buđenje ne rešava ništa,
potrebno mi je dosta snage da shvatim da postoje glasovi
drugačiji od cvrčanja.

3.

gledao sam dan,
veliki i čist, oslonjen o prozorsko okno,
dok stojiš pred ogledalom i češljaš se,
i duva vetar,
i u dvorištu se njiše okačeno rublje,

dok vetar prodire unutra i stvara krug oko naših tela,
dok u rukama prepoznajem previše svetlu kožu
i mogu da ti otkopčam grudnjak,
a da ne boli,

gledao sam taj dan,

kako je skliznuo kroz sobu,

u kojoj je vreme izdubilo rupu
poput hladnog oruđa specijaliste
u tvom iskidanom, opljačkanom
trbuhu.

REČI CVRČANJA

Hodati, tog dana, Prešernovim trgom, mrtvim licima kaldrme,
duž reke, i naginjati se preko ograde mostova, ispuštati u proticanje vode
ono što je probolo oči, ispuštati ono što je otišlo u uho i ostavilo spaljene zvuke

u proticanje vode, ispuštati, jutro je, nakon neprospavane noći, ići,
što više videti tog dana, trudim se da zamislim put, gledati
rasute ljude okačene o niske zrake sunca, znam da niko ne može

da mi da reč koja bi pristajala mojoj reči, znam da moram da idem
kroz grad, sam, kao kroz šumu, kao kroz telo junskog prepodneva, gustog
od ptica i vetra, samo tako mogu da se krećem i podnesem sve što bode oči,

dok hodam po kostima grada kao da puzim uz granje drveća, sve dalje, sve dalje,
udaljavati se, biti lak, na zidinama tvrđave, na rubu vazduha, biti izručen
nečemu što je lakše od mene samog, tog dana, samo tako mogu da naučim da padam

i da se odlomim od dana kada su na krovu grada priredili vatromet i pri tom smo se,
kada je vatromet ušao u naša tela i okrenuo nas jedno u drugo, držali
za ruke, ne da bismo znali čije ruke su čije,

samo ako idem i postajem lak dok padam i udišem vazduh među masnim
mirisom cveća i izduvnim gasovima automobila u rasparanom gradu koji ispira reka,
uz koju koračam i gledam i osluškujem opušak cigarete u licu vode

i pokušavam da se setim te reči, reči cvrčanja koje je jedino što je ostalo

Jure Jakob je rođen 1977. godine u Celju. Diplomirao je filozofiju i komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu u Ljubljani. Objavio je pesničku zbirku *Tri postaje* (2003) i za nju dobio nagradu Zlata ptica. Živi u Ljubljani.

(Sa slovenačkog prevela i izbor sačinila **Ana Ristović**)